

Julie Caplin

Het
kleine hotel
onder het
naarderlicht

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Julie Caplin

Oorspronkelijke titel: *The Northern Lights Lodge*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers UK

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1542 2

ISBN 978 94 027 7195 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juni 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor de oorspronkelijke Vikingprinses, mijn fantastische redacteur Charlotte Ledger. Toch zou ze waarschijnlijk helemaal geen goede Viking zijn geweest, laat staan een plunderende Viking, want daarvoor is ze veel te vriendelijk, hartelijk en gul.

Hoofdstuk 1

Bath

‘Er is nog steeds niets, vrees ik. Zoals ik vorige week en de week daarvoor ook al zei. Het is een moeilijke tijd, dat weet jij ook wel. De economie draait niet geweldig en de mensen reizen niet meer zoveel.’ De vrouw zei dit met een zogenaamd oprechte en meelevende glimlach, terwijl haar kleine roofdierachtige ogen Lucy’s blik ontweken, alsof werkloosheid besmettelijk was.

Een moeilijke tijd? Hallo!

Lucy wist álles van moeilijke tijden! Ze had zin de wervingsconsulent bij de keel te pakken en door elkaar te schudden. In plaats daarvan schoof ze heen en weer in haar stoel en deed haar uiterste best er kalm en niet volkomen in paniek uit te zien.

De vrouw zat tegenover Lucy aan haar bureau in het fel verlichte kantoor met trendy meubels en de allernieuwste Apple Mac waarvan het beeldscherm het grootste deel van het bureau in beslag nam. Ze keek naar Lucy’s futloze blonde haar met de rattenstaartjes, niet in staat haar nieuwsgierigheid en afkeer te verhullen.

Lucy slikte, en zoals zo vaak sprongen de tranen in haar ogen. Ze had echt haar best gedaan om haar haar, dat de afgelopen drie weken met plukken tegelijk uitviel, in model te brengen. Ze durfde het niet vaker dan één keer per week te wassen, omdat ze de vele blonde haren op het afvoerputje eigenlijk nog enger vond dan alle andere ellende in haar leven op dit moment. Het moest wel héél erg zijn allemaal, als zelfs je haar eraan probeerde te ontsnappen.

Lucy voelde dat haar bovenlip omhoogging. O mijn god, ze kon elk moment gaan janken! Het werd met de dag moeilijker om zich als een normaal mens te gedragen, vooral nu ze tegenover deze vrouw zat.

Het mens droeg een kersenrood mantelpakje, had een perfect

glanzend bobkapsel en schattige gelnagels. Ze was het toonbeeld van succes, een vrouw die het ver had geschopt, iemand die in hoog tempo de carrièreladder besteeg in plaats van ervan af te glijden.

Lucy slaakte een diepe zucht, slikte moeizaam en dwong zichzelf rustig te worden. Ze probeerde zich al twintig minuten te beheersen om deze Little Miss Professional niet bij de revers te pakken en haar te smeken: ‘Er móét ergens een baan voor me zijn!’ Ze kon dus niet anders dan, met haar handen onder haar bovenbenen en met opgetrokken schouders, naar dezelfde smoesjes te luisteren die ze bij de vorige tien wervingsbureaus ook al had gehoord: er waren minder banen, bedrijven namen geen mensen aan en niemand had tegenwoordig nog een vaste baan tot zijn of haar pensioen. Verdorie! Dat hoefde niemand haar te vertellen, want dat onaangename feit had ze zelf aan den lijve ondervonden.

Het doordringende stemmetje in haar hoofd bleef echter zeuren en jammeren dat ze op zoek was naar een baan in de hospitality. Het doordringende stemmetje werd schriller en luider: *Er was altijd werk in de hospitality!*

De vrouw keek haar aan met een geforceerde, bemoedigende glimlach die haar geamuseerde nieuwsgierigheid echter niet verhulde en zei: ‘Misschien kun je een paar recentere referenties overleggen?’

Lucy schudde haar hoofd, terwijl de vertrouwde brok in haar keel omhoogkwam en haar dreigde te verstikken.

Nu probeerde de vrouw haar meelevend aan te kijken en keek daarna verstolen op haar horloge. Haar volgende afspraak was ongetwijfeld met een beter plaatsbare kandidaat, met iemand wiens cv vol stond met aanbevelingen van zijn of haar laatste werkgever en die niet openlijk aan de schandpaal was genageld in haar professionele wereldje.

‘Er móét iets zijn!’ Lucy was zo wanhopig dat de woorden haar mond al uit waren voordat ze het besepte. ‘Ik vind het niet erg om een stapje terug te doen. Je hebt toch gezien hoeveel ervaring ik heb?’ Daarna hoorde ze zichzelf de catastrofale woorden uitspreken,

hoewel ze zich echt had voorgenomen om dat niet te doen, hoe erg de situatie ook werd: 'Ik wil álles wel doen.'

De vrouw trok haar wenkbrauw op alsof ze wachtte tot Lucy uitlegde wat ze onder 'alles' verstond.

'Nou ja, bijna alles dan.' Het drong opeens tot Lucy door dat 'alles' de meest afschuwelijke, al dan niet vacante banen kon inhouden, en dat het inkomen van deze vrouw afhankelijk was van het plaatsen van mensen.

'Eh... er is wel iets...' De vrouw haalde met een elegant gebaar haar schouders op.

Lucy had al spijt van 'bijna alles'. Waartoe had ze zich bereid verklaard? Ze kende deze vrouw niet eens. Kon ze haar eigenlijk wel vertrouwen?

'Het is eh... wel een grote stap terug. Een tijdelijk contract met kans op een vast contract. Twee maanden proeftijd. In het buitenland.'

'Het buitenland vind ik geen probleem.' Lucy ging rechtop zitten. Een proeftijd van twee maanden was goed. En het buitenland was geweldig! Waarom had ze daar zelf niet aan gedacht? Een echte ontsnapping! Een ontsnapping aan de stiekeme grijns van haar ex-collega's, de steelse 'dat is die vrouw... je weet wel'-blikken, de heimelijke 'we weten echt wel wat je hebt gedaan'-glimlachjes en zelfs een enkele keer een verlekkerde 'natuurlijk heb je dat gedaan'-grijns. Ze werd er letterlijk doodziek van.

De vrouw stond op, liep naar een hoek van haar kantoor en zocht in het stapeltje blauwe dossiermappen op het beukenhouten tafeltje achter haar bureau.

Zelfs vanaf haar stoel kon Lucy zien dat dit de banen waren voor kneusjes, banen met het label 'hier vinden we nooit van z'n leven iemand voor'. De vrouw pakte een map met ezelsoren die bijna helemaal onderaan lag.

Lucy wist hoe die arme map zich voelde: over het hoofd gezien en afgedankt.

'Hm...'

Lucy wachtte. Ze zat op het puntje van haar stoel en strekte haar hals, terwijl ze probeerde de woorden op de map te lezen.

De vrouw streek er met haar glanzende nagel overheen. ‘Hm. Oké. Hm.’

Lucy haakte haar vingers in elkaar, blij dat ze verstopt zaten tussen haar bovenbenen en de zitting van de stoel.

Na een zacht ‘Tsss...’ sloeg de vrouw de map dicht. Ze keek Lucy bezorgd aan. ‘Nou ja, het is iets.’ Ze sloeg haar blik neer. ‘Je bent absoluut overgekwalificeerd. Het is in...’ en ze zei iets wat klonk als een nies.

‘Waar?’

‘Hvolsvöllur,’ herhaalde ze. Lucy wist zeker dat ze de uitspraak had opgezocht.

‘Juist.’ Lucy knikte. ‘En waar ligt...’ Ze knikte naar de dossiermap. Aan de naam te horen zou het ergens in het oosten van Europa moeten zijn.

‘IJsland.’

‘IJsland!’

‘Ja.’ De vrouw zei snel: ‘Het is een baan met een proeftijd van twee maanden in een hotelletje in Hvolsvöllur, slechts anderhalf uur rijden vanaf Reykjavik. Je kunt meteen beginnen. Zal ik hen bellen en je cv sturen?’ vroeg ze met een plotseling en onverwacht enthousiasme, alsof ze aan de bonus dacht die ze hiervoor zou incasseren.

IJsland. Geen land waar ze ooit naartoe had willen gaan. Was het daar niet gruwelijk koud? En bijna altijd heel donker? Haar favoriete klimaat was heet met een lauwwarme watertemperatuur. Anderhalf uur rijden van Reykjavik klonk onheilspellend en zou zomaar *in the middle of nowhere* kunnen betekenen. Lucy beet op haar lip. ‘Ik spreek de taal niet.’

‘O, maar dat is helemaal geen probleem. Ze spreken daar allemaal Engels. Het is natuurlijk mogelijk dat ze je niet willen... je weet wel.’ Haar glimlach verdween en ze keek Lucy meelevend aan. ‘Ik wil je geen valse hoop geven, maar ik zal ze vertellen dat je enorm ervaren bent. Het is alleen eh... je meest recente referentie kan een probleem zijn. Je hebt al een tijdje... wat zal ik zeggen, niet meer gewerkt.’

‘Misschien kun je zeggen dat ik een sabbatical heb genomen,’ zei Lucy snel.

De vrouw knikte en plakte haar glimlach weer op haar gezicht. ‘Wacht even, ik ga een telefoontje plegen.’ Ze stond met een ietwat ongemakkelijke blik op.

Lucy vermoedde dat ze normaal gesproken de telefoon op haar bureau gebruikte, maar nu enige privacy wilde terwijl ze probeerde de cliënt over te halen iemand aan te nemen met een gat van drie jaar op haar cv.

Het afgelopen jaar was ze, nadat ze zich in de twee jaar daarvoor omhoog had gewerkt, werkzaam geweest als assistent-manager bij het flagship-hotel van een grote hotelketen in Manchester. Tot deze keten haar wegens onbehoorlijk gedrag had ontslagen. Lucy klemde haar kiezen op elkaar toen ze terugdacht aan de meedogenloze HR-vrouw die door het hoofdkantoor in Surrey was gestuurd om haar de genadeklap te geven. Ze hadden Chris natuurlijk niet ontslagen. Heel even verdronk ze bijna in zelfmedelijden. De ene na de andere sollicitatie, de ene na de andere afwijzing en geen enkel sollicitatiegesprek. Door elke nieuwe afwijzing raakte ze meer ontmoedigd. Haar spaarsaldo slonk snel tot bijna nul, binnenkort had ze geen logeerasdresjes meer en uiteindelijk zou ze gedwongen zijn om bij haar ouders in hun kleine flatje te gaan wonen. Dat kon dus echt niet. Haar moeder zou de reden willen weten en haar vader zou zich doodschamen.

Lucy beet op haar onderlip, waardoor het wondje daar weer opening. Ze beet tegenwoordig op de binnenkant van haar lip en leek niet in staat om die afschuwelijke gewoonte af te leren.

‘Is het met inwoning?’ vroeg Lucy snel, voordat de vrouw het kantoor verliet.

‘O mijn god! Ja, natuurlijk. Niemand die goed bij zijn hoofd is zou daar zonder accommodatie naartoe gaan.’ Haar ogen werden opeens groot, alsof ze zich realiseerde dat ze waarschijnlijk veel te veel had gezegd. ‘Ik ben zo terug.’ Nogal veelzeggend was dat ze de dossiermap meenam toen ze Lucy in haar eentje achterliet in haar kantoor.

‘Weet je zeker dat je dat moet doen?’ Daisy, Lucy’s beste vriendin, keek hoofdschuddend en een beetje twijfelachtig naar het laptop-scherm. ‘Je bent ontzettend overgekwalificeerd. Er zijn maar vier-eneveertig kamers en bovendien haat je sneeuw.’

‘Ik haat sneeuw helemaal niet. Sneeuw in de stad vind ik niet leuk, omdat het daar meteen zacht en zwart wordt.’ Lucy dacht aan de sneeuw uit haar jeugd: de eerste sneeuw die nog schoon en bros was en gewoon smeekte om verse voetstappen, sneeuwbalgevechten en sneeuwpoppen.

‘Hm,’ zei Daisy ongelovig. ‘Je bent nog maar net gewend in Manchester. IJsland wordt echt veel erger.’ Fronsend zei ze: ‘Maar het ziet er heel leuk uit.’

Lucy knikte. ‘Leuk’ was een understatement. Op de foto’s op deze website zag het er schitterend uit. De buitenkant, met met graszoden beklede daken en een allegaartje aan gebouwen, leek heel klein naast aan de ene kant de met sneeuw bedekte heuvels en donkere schaduwen van massieve aardlagen, en aan de andere kant de wilde rotsachtige kust waar schuimende golven op een smal kiezelstrand beukten. Op de prachtige foto’s van het interieur zag je het uitzicht door alle ramen van de lodge, verschillende enorme open haarden en gezellige hoekjes met meubels die je uitnodigden om daar heerlijk te gaan zitten of een dutje te doen voor het warme haardvuur. Het zag er allemaal fantastisch uit. Waardoor ze zich afvroeg waarom de functie van general manager niet allang was vervuld. Ze beet op het wondje aan de binnenkant van haar onderlip, kromp ineen en hapte naar adem.

Daisy interpreteerde dat verkeerd en keek haar ernstig aan. ‘Je hoeft die baan niet aan te nemen, hoor. Je kunt hier zo lang blijven als je wilt, dat weet je.’ Haar blik verzachtte. ‘Het is echt geen probleem, ik vind het heerlijk om je hier te hebben.’

Het was heel verleidelijk om in Daisy’s leuke eenpersoonsflatje in Bath te blijven, maar Lucy móést deze baan aannemen. ‘Dais, ik kan niet eeuwig op je bank blijven slapen en als ik deze baan niet aanneem, wordt het waarschijnlijk wel eeuwig.’

Het vertrouwde sombere gevoel dreigde haar te overmannen. Ze slikte, verdrong de paniek die haar bijna overweldigde en keek Daisy aan. Hoe moest je toegeven dat je jezelf niet langer in staat achtte om je werk te doen? Dat je klem zat door je besluiteloosheid en het gevoel dat je niet langer op je mening kon vertrouwen?

Moest ze deze baan aannemen? Het korte Skype-sollicitatiegesprek had niet meer geleden dan een formaliteit, een snelle check om er zeker van te zijn dat ze niet twee hoofden had of zo, uitgevoerd door een vrouw die niet eens de moeite had genomen zich voor te stellen en het volkomen onbelangrijk leek te vinden of Lucy het werk wel kon doen. Gelukkig maar, want Lucy's zelfvertrouwen had haar volkomen in de steek gelaten, zodat ze niet eens in staat was geweest om zichzelf te verkopen.

Daisy legde een hand op haar arm, waardoor ze uit haar gedachten werd gerukt. 'Doe het niet. Er komt wel iets anders. Je kunt je eigen..'

Lucy hief haar hand om Daisy ervan te weerhouden een van haar gebruikelijke kernachtige citaten te uiten en trok een permanente wenkbrauw op.

Haar beste vriendin was zo netjes om haar met een zwakke glimlach aan te kijken. 'Oké.' Daisy balde haar kleine handen tot vuisten. 'Maar het is verd... echt zo oneerlijk! Het was jouw schuld niet eens!'

'Daisy Jackson! Was je alweer bijna aan het vloeken?'

Daisy glimlachte als een ondeugend elfje, waardoor er een kuiltje in haar wang verscheen. 'Misschien wel, maar ik kan er zo kwaad om worden! Het is zo... Grrr!'

'Weet je, dat is nóg een reden voor me om hier weg te gaan. Jij maakt nu ook al dierengeluiden. Ik heb een slechte invloed op je. En het was wél mijn schuld, alleen mijn schuld. Nou ja, en die van Chris omdat-ie zo'n enorme klootzak is.'

'Het wás jouw schuld niet! Dat moet je niet zeggen.' Daisy was zo verontwaardigd dat haar stem schril klonk. 'Je mág jezelf er de schuld niet van geven. Het was Chris z'n schuld. Hoewel ik nog steeds niet kan geloven dát hij het deed. Waarom?'

Lucy klemde haar kaken op elkaar. Ze hadden dit de afgelopen

tweeënzestig dagen al duizend keer besproken met ontelbare glazen prosecco, wijn, gin en wodka. Herhaling en alcohol hadden geen antwoorden opgeleverd. Het was haar schuld, omdat ze zo ongelofelijk stom was. Ze kon gewoon niet geloven dat ze zich zo had vergist. Vier jaar! Een appartement samen! Bij hetzelfde bedrijf werken! Ze had gedacht dat ze Chris kende.

Maar één ding was zeker... ze zou nooit meer een man vertrouwen.

‘Het maakt niet uit waarom hij het deed. Ik moet door met mijn leven én ik heb een baan nodig.’ Lucy klemde haar kiezen op elkaar. Het idee dat ze naar IJsland ging was verschrikkelijk, maar ze had geen andere opties meer.

Hoofdstuk 2

Parijs

‘Alsjeblieft.’ Nina schoof het koffiekopje over de tafel naar Alex toe en gaf hem een bordje met een heerlijk uitziend gebakje erop. ‘Van het huis. Ik wil weten wat je ervan vindt, dit is mijn nieuwste idee. Frambozen-éclairs. Misschien word je er vrolijker van,’ voegde ze er toe met een enigszins meelevende glimlach aan toe.

Alex voelde iets van spijt. Nina was fantastisch. Hij had haar ontzettend graag beter leren kennen, maar zij was haar hele leven al verliefd op zijn vriend Sebastian. Alex keek naar haar en moest toegeven dat hun wederzijdse liefde een prachtige bloes op haar wangen had getoverd. Je kon iemand dat intense geluk toch zeker niet misgunnen?

Hij nam een hap van de éclair en kreunde. ‘Wauw, dat is goed, Nina. Echt goed.’

‘Uitstekend. Ga je me nu vertellen wat er mis is?’

Hij rolde met zijn ogen.

Zij trok een stoel bij, ging erop zitten en negeerde de kwade blik van Marcel, de manager van de patisserie. Officieel had Nina hier de leiding, maar Marcel had in deze zakelijke partnerschap de broek aan en deelde de lakens uit.

‘Wie zei dat er iets mis is?’ Alex probeerde zorgeloos te klinken.

‘Ik heb broers en ik heb een Sebastian, dus ik weet wanneer het gewicht van de hele wereld op die brede schouders van je drukt. Je straalt gewoon neerslachtigheid uit,’ verklaarde ze met een alwetende glimlach.

Hij keek van links naar rechts naar zijn brede schouders, waardoor zij in de lach schoot. ‘Ik ben een beetje pissig. De opening van het nieuwe hotel is uitgesteld en de manager die mijn werk hier van me zou overnemen is er al.’

Alex zou op zeer korte termijn de leiding overnemen van een splinternieuw, minimalistisch en bijzonder trendy boetiekhotel aan de andere kant van Parijs, maar de bouwvakkers hadden botten gevonden in de kelders. Menselijke botten. Die waren gelukkig al minstens tweehonderd jaar oud, maar hadden toch een serieuze vertraging veroorzaakt.

‘Dan kun je vakantie nemen,’ zei Nina.

‘Dat zou je denken, maar mijn baas heeft in zijn oneindige wijsheid besloten me tijdelijk elders te plaatsen.’

‘Je gaat Parijs toch niet verlaten?’ Ze tuitte haar mooie lippen en opnieuw ging er een steek van spijt door hem heen. *Aardige mannen eindigen altijd als laatste.* Hij had volkomen achter het net gevestigd met haar.

‘Het is maar voor een paar maanden. Quentin stuurt me naar een hotel dat hij wil kopen. Ik moet bekijken hoe levensvatbaar het is en een rapport opstellen, zodat hij op basis daarvan kan besluiten of hij er een boetiekhotel van gaat maken.’

‘Waar ga je naartoe?’

‘IJsland.’

‘Oooh... Ik dacht dat je ergens anders in Frankrijk bedoelde, niet naar een ander land! Maar het klinkt niet verkeerd. IJsland is toch een prachtig land met een heleboel verbazingwekkende natuurwonderen, zoals borrelende geisers, warmwaterbronnen en gletsjers? Je bent toch een Schot, dus ik zou denken dat je dat wel leuk vindt.’

‘Naar IJsland gaan vind ik geen probleem, maar ik heb wel moeite met Quentins opdracht.’

‘Ik dacht dat je zei dat je een rapport moet schrijven?’

‘Ja, maar dat betekent ook dat ik de huidige general manager moet beoordelen en iets moet zeggen over de manier waarop het hotel wordt geleid, maar zonder dat ik daar vertel wie ik ben. Dat voelt niet goed. Ik heb helemaal geen zin om daar als spion naartoe te gaan.’

‘James Bond.’ Nina ging rechtop zitten. ‘Je hebt Sean Connery’s

accent al.' Met een zeer slechte imitatie van zijn Edinburghse accent zei ze: 'Hallo, Moneypenney!'

'Nou, dan zal dat wel betekenen dat ik geschikt ben voor die taak,' zei Alex, geamuseerd door Nina's enthousiasme en iets vrolijker nu.

Hij was nog steeds van slag door de bespreking met zijn baas, en door Quentins opmerking nadat hij hem had verteld dat hij het erg onplezierig vond dat hij de manager niet mocht vertellen waarom hij daar was: 'Weet je, Alex. Aardige mannen eindigen altijd als laatste. Dit zijn zaken, niet meer en niet minder. Ik heb iemand nodig die een rapport opstelt, met daarin alle gebreken en zonder het mooier te maken dan het is. Het is veel eenvoudiger als het personeel daar niet weet wie je bent. Ik hoor geen goede dingen over het management daar. De meest recente TripAdvisor-recensies zijn schokkend. Als jij daar rondloopt, krijg ik een veel beter beeld van de situatie. Je hebt een scherpe blik en kunt me vertellen wat er gedaan moet worden om orde op zaken te stellen, hoe het personeel is en of ik de mensen daar kan aanhouden of moet ontslaan.'

Die 'aardige mannen eindigen altijd als laatste'-opmerking bleef maar door zijn hoofd malen. Wat was er verkeerd aan om een aardige man te zijn? Bovendien kon hij best streng zijn als de situatie dat vereiste. Vorige week had hij een gast uit het à la carte-restaurant van het hotel gezet omdat de man in de billen van een serveerster had geknepen, hij had een bezorger de mantel uitgeveegd toen deze achteruitreed en een gat in het hek van het hotel had gemaakt waar je een hele kudde koeien doorheen kon drijven en hij had de patissier ontslagen omdat hij een koekenpan had gegooid naar de jonge hulpkelner die net van school was.

'Alex wordt James Bond,' zei Nina tegen Sebastian, die net binnenkwam.

Sebastian negeerde Alex volkomen, sloeg een arm om haar heen en gaf haar zelfverzekerd een lange kus. 'Hoi, lekker ding! Hm, je smaakt naar frambozen en andere heerlijkheden.' Hij kuste haar opnieuw, iets langer nu, waardoor Alex met zijn ogen rolde. Eindelijk

liet Sebastian Nina met rust. Hij draaide zich om en keek Alex aan.

Alex vertrok zijn mond. Hij had de boodschap goed begrepen.

‘Bond, James Bond?’ Sebastian trok een perfecte Roger Moore-wenkbrauw op.

‘Nee. Nina overdrijft mijn undercoveropdracht. Ik moet wat verkenningwerk doen. Quentin Oliver overweegt een hotel in IJsland te kopen en ik zit nu even tussen twee hotels in, zeg maar, zodat hij mij heeft gevraagd de boel daar te verkennen.’

Sebastian zou zich slap lachen als hij hem vertelde dat hij overwoog om daar undercover te gaan werken als barkeeper!

‘Geweldig idee, zo te horen.’ Sebastian grijnsde opeens, waarschijnlijk omdat IJsland zo ver weg was, dacht Alex. Sebastian had zich natuurlijk geen zorgen hoeven maken, want Alex had zich teruggetrokken zodra hij wist dat Nina al sinds haar achttiende verliefd was op Sebastian. Soms vroeg hij zich af wat er zou zijn gebeurd als hij echt had geprobeerd haar te veroveren, als hij echt had gedacht dat hij een kans maakte bij haar. Had hij zich teruggetrokken omdat dat gemakkelijker was voor Nina?

Terwijl hij hierover nadacht keek hij Sebastian met een brede grijns aan. Misschien had de beste man gewonnen. Nina aanbad Sebastian en ze was goed voor hem, misschien wel te goed. Maar hij had Sebastian nog nooit zo tevreden en gelukkig gezien. ‘Ik vind het geen probleem om naar IJsland te gaan. Zoals Nina al zei ben ik gewend aan een noordelijk klimaat. Ik ben alleen niet blij met de undercoverkant van de situatie.’

‘Waarom niet?’ Sebastian haalde zijn schouders op. ‘Vergeet niet dat het om zaken gaat. Het is gemakkelijk om meedogenloos te zijn als iets wat je echt wilt op het spel staat.’

Keek hij Alex nu met een wetende blik aan?

Maar toen zei Sebastian met een hartelijke, goedkeurende glimlach: ‘Er is niemand die ik liever in mijn team zou hebben, man! Ik begrijp wel waarom Quentin Oliver jou hiervoor heeft gevraagd. Het is beter dat jij het bent. Je bent integer en je belazert niemand. Je hebt geduld met domme mensen, dus als de huidige manager

een sukkel is, zou je er dan echt een probleem mee hebben om dat te rapporteren? Je hebt de pest aan lijttrekkers en aan mensen die niet alles uit de kast halen. Als die vent ook maar een beetje goed is, hoeft hij nergens bang voor te zijn.'